

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Sžo/48/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1012201435                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18.09.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Peter Melicher            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1012201435.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: H. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/X, XXX XX I., zast. JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom Nám. Osloboditeľov 10 Michalovce, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-68/2012 zo dňa 20. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 186/2012-73 zo dňa 13. júna 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 186/2012-73 zo dňa 13. júna 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave v zmysle ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, č. SPC-ORSP-151/2012 zo dňa 5. marca 2012, ktorým prvostupňový správny orgán zamietol návrh žalobcu na obnovu konania vo veci rozhodnutia č. p. SLV-29/PK-2009 zo dňa 13. mája 2009, ktorým bol personálny rozkaz č. 737 zo dňa 22. decembra 2005 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.). Krajský súd takto rozhodol, keď poukázal na to, že v personálnom konaní podľa zákona o štátnej službe príslušníkov PZ je obnova konania prípustná za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými sú dodatočné zistenie nových skutočností alebo dôkazov, ich neznámosť policajtovi alebo jeho nadriadenému v čase pôvodného konania - a to bez jeho viny, a možnosť, že tieto nové skutočnosti alebo dôkazy budú mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Dôvod na obnovu konania je splnený iba za predpokladu, že účastník konania skutočnosť alebo dôkaz v čase konania nepoznal, alebo vykonanie dôkazu navrhol, a dôkaz nebol vykonaný, resp. vykonanie dôkazu bolo v čase rozhodovania z nejakého dôvodu nemožné.

Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že v prípade žalobcu neboli splnené dôvody na obnovu konania podľa ust. § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa krajského súdu porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti samo osebe nevyžaduje, aby sa policajt dopustil trestného činu. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia. Personálne konanie o prepustení príslušníka PZ je nezávislé od výsledkov trestného konania. Rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine a treste, ale o jeho zotrvaní alebo nezotrvaní v služobnom pomere, nakoľko sa svojim konaním spreneveril služobnej prisaha alebo služobným povinnostiam, a preto ani prípadné oslobodenie policajta spod obžaloby zo spáchania trestného činu, resp. zastavenie trestného stíhania neznamena, že tento neporušil zákon. V konaní o prepustení príslušníka zo služobného pomeru sa nerieši jeho trestná zodpovednosť a nie je predbežnou otázkou od ktorej vyriešenia závisí rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. a oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci v tomto prípade nie je novým dôkazom, resp. skutočnosťou, ktorým by sa zmenila dôkazná situácia, z ktorej správny orgán v konaní o prepustení to služobného pomeru vychádza.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a to tak, že rozhodnutie rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-68/2012 zo dňa 20. júna 2012 ako aj rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, č. SPC-ORSP-151/2012 zo dňa 5. marca 2012 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca poukázal na znenie ust. § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom uviedol, že dôvody prepustenia zo služobného pomeru ako aj uznesenia o vznesení obvinenia sú zhodné, pričom žalovaný opieral rozhodnutie o prepustení z PZ o trestný spis ČTS:UIS-86/KOK-2005. Poukázal, že z rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 2T/101/2010 z 25. januára 2011 je zrejmé, že všetky tri skutky pre ktoré bol žalobca prepustený zo služobného pomeru sa nestali podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku. Podľa žalobcu, ak sa skutky nestali, tak je logické, že sa žalobca nemohol dopustiť ani žiadneho protiprávneho konania, ktoré by zakladali dôvody na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Poukázal na článok v Justičnej reuue č. 3/2013 str. 394 až 406, kde prezentuje názor, že jedinou výnimkou by mohla byť skutočnosť, že oslobodzujúci rozsudok bol vyneseneý z dôvodu, že sa predmetný skutok nestal. Krajský súd sa nijako nevysporiadal s tým, že skutky kladené mu za vinu v trestnom konaní a v konaní o prepustení zo služobného pomeru sú totožné a ani sa nijak nevyporiadal so skutočnosťou, že bol v trestnom konaní žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že sa skutok nestal. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces a porušenie práva garantovaného Ústavou SR v čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania vo výške 640,88 Euro.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa písomne ku odvolaniu žalobcu vyjadrilo a žiadalo, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom potvrdil. Poukázalo na to, že žalobca nebol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu, že spáchal identický skutok, ktorý je definovaný v trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojim konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný poukázal na hodnotenie dôkazov v trestnom konaní podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ďalej poukázal na Nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 263/06-14 podľa ktorého patrí do právomoci príslušných orgánov rozhodovať samostatne o skončení služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bez toho, či sa rozhoduje o vine a treste za trestný čin, pričom zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení. Poukázal na skutočnosť, že ani oslobodzujúci rozsudok nemusí mať za následok automaticky nutnosť konštatovania, že sa žalobca nedopustil porušenia služobnej prisahy. Poznamenal, že trestné konanie a rozhodovanie o vine v trestnom konaní je založené na naplnení všetkých obligatórnych znakov trestného činu. Podľa žalovaného predložený rozsudok sám osebe nie je dôkazom alebo novou skutočnosťou, že sa žalobca neopustil protiprávneho konania uvedeného v personálnom rozkaze, ktorým bol prepustený zo

služobného pomeru. Záverom sa pridržiaval svojho vyjadrenia uvedeného k žalobe a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke súdu [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk).

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t. j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ ide o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o Policajnom zbore, je potrebné dať do pozornosti nasledovné skutočnosti a to, že v danom prípade sa vychádza z intenzity porušenia služobnej prisahy a služobnej disciplíny vo vzťahu k etickému kódexu príslušníkov policajného zboru (čl. 5 prílohy k Nariadeniu MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ a čl. 8 písm. a/ a čl. 12 ods. 1 písm. c/ Nariadenia MV SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly PZ) a nie naplnenia skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona.

Správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný následne nemali potom pochybnosti o tom, že vykonané dôkazy dostatočne preukázali porušenie predmetných ustanovení Etického kódexu príslušníka PZ a výkon služby príslušníka hraničnej polície a ktorých dospel k záveru, že protiprávne konanie žalobcu, v ktorom bolo potrebné vidieť porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo preukázane v takej intenzite, že by prípadné ponechanie žalobcu v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru (okrem iných). Štátnou službou sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace; štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere a zakladá sa vo vzťahu k štátu (§ 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.") policajný zbor je ozbrojeným bezpečnostným zborom, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti, vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (ods. 1). Policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (ods. 3).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06) vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinu. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo nevinu, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy

piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania.

V konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna.

Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by v administratívnom konaní boli zadovážené dôkazy v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalovaný správny orgán vykonal vo veci vlastné dokazovanie a jeho výsledky vyhodnotil v súlade § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že u žalobcu neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania po skončení trestného konania, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby. Nebolo zistené splnenie podmienok na obnovu konania v danom prípade, nakoľko neboli dodatočne zistené nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli v čase spáchania porušenia služobnej prisahy a disciplíny neznáme policajtovi alebo jeho nadriadenému v čase pôvodného konania - a to bez jeho viny, ako aj možnosť, že by oslobodzujúci rozsudok mal mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Keďže neexistoval dôvod na obnovu konania (je splnený iba za predpokladu, že účastník konania skutočnosť alebo dôkaz v čase konania nepoznal, alebo vykonanie dôkazu navrhol, a dôkaz nebol vykonaný, resp. vykonanie dôkazu bolo v čase rozhodovania z nejakého dôvodu nemožné) súd dospel k záveru, že žiadosť žalobcu o obnovu konania nie je dôvodná.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 186/2012-73 zo dňa 13. júna 2013 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a stotožnil sa i s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.